

L'oreneta Patapum

Hi havia una vegada una oreneta, que feia molts anys, anava a passar uns mesos de vacances en un poblet tranquil i molt bonic, anomenat Porreres.

Tota la seva família li deia "Patapum" perquè era molt despistada i havia caigut més d'una vegada pel forat de la seva casa, aferrada a una teulada del carrer Major d'aquest poble. S'havia fet cops pel cap i esquinços per les ales i cames. Després d'uns dies de repòs tornava a aixecar el vol i es passejava d'un lloc a l'altre sense parar. Li agradava molt anar al parc de n'Hereveta i tirar-se pel tobogan, voletejar pels arbres i gaudir com qualsevol nin petit corrent per amunt i per avall. Els dissabtes i diumenges solia anar a Ses Forques i es col·locava a un caire del marcador, des d'on podia veure córrer els jugadors de futbol mentre cantava una melodia dolça: pi-pi-pi-pa-pa-pa, pi-pi-pi-pa-pa-pa, que la seva mare li havia ensenyat quan encara no tenia plomes. Ningú s'adonava del seu cant i seguien amb els crits, renous i paraulotes, que ella mai havia pogut entendre.

Durant els mesos d'estiu, solia anar a la piscina de bon matí, quan encara no s'havien obert les portes, i es llançava a l'aigua, movent les ales i els peus amb tota la força de que era capaç, i nedava, nedava fins que se sentia esgotada del tot; aleshores es col·locava damunt una butaca i prenia el sol fins que les plomes s'havien eixugat i podia tornar aixecar el vol. Després tenia per costum passar una bona estona a uns fils d'electricitat de la plaça, on xerrava amb les seves companyes orenetes i, a més, se n'adonava de les notícies més importants del poble.

Na Patapum tenia germanes més petites, na Patapim i na Patapam, i havia de preocupar-se de portar-los menjar: qualche cuquet, qualche trocet de pa o qualche granet de blat, que havia trobat passejant pel camp. Elles li ho agraïen amb una besada i amb uns sorolls molt dolços: uuuh, uuuh, iihh, iihh,... que l'omplien de goig.

Quan arribava el mes de setembre li encantava anar al Pati Parroquial i a Cals Hermanos, on podia veure jugar els nins i nines i sentir les seves rialles. En un descuit de la mestra, més d'una vegada havia aconseguit poder fer un vol per dins la classe i veure els llibres, els quaderns,... que els alumnes tenien per poder aprendre coses noves. Però la seva alegria durava poc, perquè la mestra, bastant enfadada i també un poc espantada, obria la finestra i la feia fora.

A nivell de família ella coneixia i complia bé les normes que el seu pare i la seva mare tenien establert. Na Patapum sabia que havia d'arribar d'hora a casa, havia de jugar una estona amb les seves germanes més petites, havia d'ajudar a donar-los el sopar i a dormir s'ha dit!, encara que molts de dies no tingués son i hagués de fer moltes voltes per dins el llit, fins que se li tancassin els ulls. Al matí tenien per costum aixecar-se d'hora, quan el sol començava a guaitar, i tot seguit treien el cap a la finestra i començaven les tasques normals de cada dia. Era el moment en que el seu despistament li jugava males passades i queia, provocant-se més d'una vegada alguna ferida greu, que solia curar amb repòs i molta paciència.

Sense adonar-se, arribava el temps de preparar les maletes i abandonar el que havia estat la seva casa durant uns mesos. Aleshores deixava de cantar i qualche llàgrima

queia dels seus ulls, perquè sabia que durant un temps no podria veure els seus amics i amigues, que ella tant s'estimava. Tenia clar que no podia protestar, perquè els seus pares, sobretot la mare, que era la més xerradora, li havia explicat que la vida amb el fred no era bona per a ells i que, quan arribava l'hivern, havien de traslladar-se a un lloc més calorós. Llavors na Patapum baixava el cap i empenia el vol, girant-se al darrere fins que deixava de veure Porreres. I així un any, rere any. Anades i tornades, alegries i penes.

L'oreneta Patapum, tot i que era molt despistada, la veritat és que també era molt intel·ligent, i sabia tot el que anava passant pel nostre poble: cases noves, edificis molt grans, moltes direccions prohibides, cotxes i més cotxes, a vegades mal aparcats, façanes amb escrits; carrers, parcs, patis d'escola amb papers i brutícia pel terra,...i moltes més coses, unes bones i altres no tant.

Na Patapum a mesura que tornava més grandeta s'anava fent preguntes:

-La gent d'aquest poble, l'estima realment?

-Estan ben educats els nins de Porreres?

-Per què no reciclen i reutilitzen tot el material que estan emprant?

-Per què no respecten les façanes de les cases?

-Per què tiren la brutícia pel terra?

-Per què tuden tant de paper i no van més en compte?

-Per què al pati parroquial no tiren cada cosa al seu lloc: matèria orgànica, llaunes,...

-Per què no porten el berenar dins una carmanyola i així no hauran d'utilitzar paper d'alumini o altres envoltoris?

Per què?, per què?,... preguntes que li sorgien sense parar i no hi trobava resposta. A mesura que passava el temps, va començar a néixer dins ella un sentiment de rebuig i de tristesa; estava molt, però molt enfadada. No entenia que la gent de Porreres no s'esforçàs per conservar i respectar el planeta Terra, que ella tant estimava. Na Patapum havia viatjat molt i se n'havia adonat que com més rics eren els països, més residus generaven i més problemes tenien. Va parlar amb els seus pares i els va dir que no volia tornar al seu estimat poble. Aleshores, el seu pare li va dir que ella ja era prou gran i que podia formar la seva pròpia família i decidir on viure. Na Patapum va aclucar un poc els ulls i va dir:

-Vull construir el meu niu a la teulada d'una casa d'un nin que conec i que viu a foravila, crec que es diu Sa Costa o Son Jorbo, no n'estic ben segura. Allà, almenys, viuré en un lloc tranquil i, sobretot, no veuré totes les malifetes que els nins i els grans estan fent amb la Terra. Tal vegada torni quan hagin canviat totes aquestes coses que no m'agraden gens ni mica.

La conversa es va acabar i na Patapum va aixecar el vol en direcció a Son Jorbo. La seva família va quedar molt trista però van entendre la decisió de la seva filla. Quan s'acostà el fred empenqué el viatge de retorn cap a Àfrica, cercant una altra vegada la temperatura que tant necessitava per poder sobreviure.

Ja fa dos anys que no es passeja pels carrers i places del nostre poble, que no visita les nostres escoles, que no es diverteix en els nostres parcs i zones verdes, i tot això em preocupa de veres i supòs que a vosaltres també.

Sense consultar ningú, fa uns mesos vaig decidir enviar-li un missatge molt clar: **"El Col·legi Verge de Monti-sion ha començat a treballar com a centre ecoambiental"**.

La resposta no es va fer esperar: **"Què és això de centre ecoambiental?"**.

Vaig haver de cridar una germana seva per fer-li arribar un altre missatge: **"Doncs que intentam reduir, reciclar i reutilitzar tot el que està dins les nostres possibilitats, perquè la relació entre les persones i la natura sigui de cada dia millor."**

Ha passat prop de quinze dies per rebre una nova resposta, però ha valgut la pena tant de temps d'espera. Aquestes han estat les seves paraules: **"Començ a repensar-me la meva decisió. Faré qualche passada pel poble i veuré el que estau fent. Esper poder tornar venir a viure al carrer Major, prop de la meva família i dels meus amics. Fins aviat."**

I així estam. Com podeu comprendre, la nostra història no té encara un final, depèn de cadascun de nosaltres el que li vulguem donar. El que tinc ben clar és que l'escola farà tot el possible perquè l'oreneta Patapum pugui tornar a viure entre nosaltres i la puguem veure volar alegre i divertida com sempre. El planeta Terra ens ho agrairà i tots en sortirem guanyant. Ara només cal esperar.

*Col·legi Verge de Monti-sion
Gener, 2006*

